

Arrest

nr. 225 434 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 220 494 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 april 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 27 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVEUX, die loco advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, in het bezit van een Kameroens paspoort geldig van 19 april 2012 tot 19 april 2017, heeft zijn moeder vervoegd in Italië in 2012 in het kader van een gezinshereniging. Hij was toen veertien jaar oud en werd in het bezit gesteld van een verblijfskaart.

In 2015 kwam verzoeker naar België om, volgens zijn verklaringen, enkele neven te bezoeken.

Op 9 december 2015 was verzoeker het voorwerp van een administratieve controle omwille van aanmatiging van naam.

Op 10 december 2015 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Het tegen deze beslissingen ingediende beroep bij de Raad is gekend onder rolnummer RvV 184 830.

Verzoeker werd op 23 december 2015 naar Italië verwijderd.

Op 13 oktober 2017 maakte verzoeker in België het voorwerp uit van een administratieve controle omwille van informaticafraude waarvoor een proces-verbaal werd opgesteld. Op dezelfde dag werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar. Hij werd op 14 oktober 2017 van zijn vrijheid beroofd.

Op 2 december 2017 werd verzoeker, volgens zijn verklaringen, vader van een Belgisch kind bij mevrouw N.M. Op 15 december 2017 heeft verzoeker, via mevrouw N.M., een procedure opgestart om het kind te erkennen.

Verzoeker werd op 25 juni 2018 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot 40 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat voor poging tot oplichting, oplichting, dader of mededader (informaticafraude). Hij zou op 9 augustus 2018 voorlopig in vrijheid worden gesteld. Dezelfde dag werd aan de directeur van de gevangenis gevraagd om verzoekers voorlopige invrijheidsstelling met 10 dagen uit te stellen.

De gemachtigde neemt op 13 augustus 2018 de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt door verzoeker aangevochten met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die door de Raad wordt verworpen bij arrest nr. 207 864 van 20 augustus 2018. Het annulatieberoep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het nr. 223 903.

Ook op 13 augustus 2018 neemt de gemachtigde de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 10 jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten

[...]

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.08.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene werd veroordeeld op 25.06.2018 voor poging tot oplichting, oplichting, dader of mededader door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor 40 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Artikel 74/13 Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 02/12/2017 vader is geworden van een Belgisch kind. Hij heeft een procedure opgestart om het kind te erkennen bij een vrouw van wie hij beweert de partner te zijn. Deze vrouw is gekend omwille van het feit dat ze getracht heeft tot tweemaal toe wettelijke samenwoning af te sluiten met personen in illegaal verblijf. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken daarenboven geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezinsleven privéleven enkel in België kan verder zetten. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Zijn kind is nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat hij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien is hij nog niet schoolplichtig noch dat de scholing zijn kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet op een plaats

buiten België te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Gezien de (ex)partner en zijn kind de Belgische nationaliteit hebben, kunnen zij er ook voor kiezen om in België te blijven en contact te onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Hoe dan ook de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven van betrokkene. Hij werd op 23/12/2015 naar Italië gerepatrieerd waar zijn moeder woonachtig zou zijn. Ondanks het inreisverbod dat aan hem betekend werd, kwam betrokkene nog in 2017 terug naar België. Op 25/06/2018 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat uit hoofde van oplichting, poging tot oplichting en dader of mededader. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. De openbare orde dient te worden beschermd en een verwijdering uit het Rijk vormt hiertoe een gepaste maatregel. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de familiale- en privébelangen die hij kan doen gelden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Met het arrest nr. 225 433 van 30 augustus 2019 wordt het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 augustus 2018 verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62, §2 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Première branche : violation du droit a la protection de la vie familiale du requérant

EN CE QUE la partie adverse a manqué de procéder a un examen de proportionnalité en tenant compte de l'ensemble des éléments propres a la situation du requérant;

En effet, l'article 8 de la CEDH se lit comme suit:

« Droit au respect de la vie privée et familiale

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui} dans une société démocratique, est nécessaire a la sécurité nationale, a la sûreté publique, au bien-être économique du pays, d la défense de l'ordre et a la prévention des infractions pénales, a la protection de la santé ou de la morale, ou d la protection des droits et libertés d'autrui. »

Pour que cette disposition soit applicable il faut établir l'existence d'une vie familiale.

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf Cour EDH 12 juillet 2001, K. et TJ Finlande, § 150). La notion de « vie

privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour européenne des Droits de l'Homme souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietzi Allemagne, § 29).

Si l'existence d'une vie familiale est établie, une ingérence dans la vie familiale est admise et conforme à l'article 8 de la CEDH à la triple condition que :

- elle soit prévue par la loi;
- elle poursuive un des objectifs légitimes prévus au §2 de l'article 8 de la CEDH ;
- elle soit proportionnée.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (en ce sens voy. l'arrêt 123.339 du CCE du 29 avril 2014).

Certes, la Cour EDH a jugé que « [d] 'après un principe de droit international bien établi, les Etats ont le droit, sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, de contrôler l'entrée des non-nationaux sur leur sol » et, qu'en conséquence, l'article 8 de la CEDH « ne saurait s'interpréter comme comportant pour un Etat l'obligation générale de respecter le choix y par des couples, de leur résidence commune et de permettre le regroupement familial sur son territoire » (jurisprudence constante).

L'Etat se doit néanmoins de procéder à une balance des intérêts en présence dont le résultat dépend de la situation des personnes concernées et de l'intérêt général afin d'examiner si l'ingérence est proportionnée et en conséquence si la décision est conforme à l'article 8 de la CEDH. L'existence d'une vie familiale dépasse la réalité juridique et s'évalue en prenant en considération l'ensemble des éléments de la cause.

En l'occurrence, la partie adverse ne conteste pas l'existence d'un lien entre le requérant et sa fille, mais elle n'évalue cependant pas l'impact de la décision adoptée sur le lien existant entre le requérant et sa compagne.

En effet, la décision attaquée mentionne l'« ex partner » du requérant, sans préciser si une relation amoureuse existe bien entre eux. Or, les éléments fournis à la partie adverse établissaient bien l'existence de cette relation, aucun élément ne permettait de la remettre en cause.

En effet, le requérant a transmis les éléments suivants à la partie adverse :

- un courrier daté du 5 février 2018, auquel étaient annexées les pièces suivantes : copie de la carte d'identité de la compagne de Monsieur ; composition de ménage sur laquelle figurent sa compagne ainsi que sa fille ; attestation de la compagne de Monsieur stipulant que ce dernier résidait bien avec elle avant son incarcération ; acte de naissance d'Emmanuelle, la fille du requérant (pièce 8).
  - un courriel daté du 10 juillet 2018 par lequel le conseil du requérant a transmis à la partie adverse la copie de la requête en recherche de paternité déposée auprès du Tribunal de première instance néerlandophone de Bruxelles, ainsi que l'avis de fixation de cette affaire le 10 septembre 2018 (pièce 9).
- Ces éléments confirment que le requérant entretient une vie familiale stable en Belgique.

Votre haute juridiction a estimé, à l'instar de la jurisprudence développée par le Conseil d'Etat que « l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale » (Conseil du Contentieux des étrangers, arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007);

Par ailleurs, votre Conseil a déjà rappelé l'importance d'un examen rigoureux de chaque situation au regard de l'article 8 CEDH (arrêt n° 166 717 du 28 avril 2016) :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, tout comme celles des autres dispositions de la Convention sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour européenne des droits de l'homme, 5 février 2002, Conka / Belgique, §83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E., 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

[...]

Quant à ce contrôle, le Conseil souligne que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr. Dans le même sens: C.E., 6 juil. 2005, n°147.344). »

Ne pas procéder à un examen sérieux de la situation du requérant est donc une violation de l'article 8 de la CEDH.

Par ailleurs, la loi du 29.07.1991 étige en son article 2 l'obligation pour l'administration de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation « consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision et que cette motivation doit être adéquate.

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (C.E., arrêt n° 33.560 du 12.05.1989, ILA.C.E., 1989). En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise » (D. LAGASSE, « La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p.68).

En outre, la motivation doit encore être « adéquate », à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante. Cette exigence de motivation permet également la vérification des éléments sur lesquels s'est fondée l'administration et les erreurs susceptibles de figurer parmi ceux-ci. Par ailleurs, en vertu des principes de bonne administration visés au moyen, « tout acte administratif doit reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles lesquelles doivent résulter du dossier administratif établi au cours de la procédure d'élaboration de l'acte. Il ne suffit pas d'invoquer un fait au préambule de l'acte, il faut aussi que ce fait soit établi. Au besoin, une mesure d'instruction permettra d'en vérifier l'existence » (M. LEROY, Contentieux administratif, 4ème édition, Bruylant, Bruxelles, 2008, p. 431).

Quant au devoir de minutie, « qui ressortit aux principes généraux de bonne administration [il] oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192.484, 21 avril 2009)

1. Première sous-branche : examen par rapport aux relations entre le requérant et sa famille

Quant à l'examen de proportionnalité auquel la partie adverse prétend procéder dans la décision attaquée, celui-ci ne prend aucunement en compte les conséquences concrètes de la notification d'une interdiction d'entrée au requérant. Il n'a été procédé à aucun examen de proportionnalité approfondi et suffisant.

En effet, la partie adverse se contente d'affirmer qu'il serait parfaitement possible pour le requérant de vivre ailleurs qu'en Belgique avec sa fille, en insistant sur le jeune âge de celle-ci et l'absence d'obligation scolaire actuelle.

La partie adverse affirme également que, quand bien même la compagne du requérant et leur fille souhaiteraient continuer à vivre en Belgique, il leur serait parfaitement possible de continuer à entretenir des contacts avec le requérant par les « moyens de communication modernes » ou par de courtes visites.

En outre, comme mentionné précédemment, la partie adverse ne tient pas compte de la relation amoureuse qui existe entre le requérant et sa compagne, puisqu'elle ne mentionne cette dernière que sous les termes suivants : « (ex)partner ».

La compagne du requérant est de nationalité belge, de même que sa fille, il leur serait donc nécessaire d'obtenir un visa pour se rendre au Cameroun. Un établissement dans ce pays n'est pas imaginable, non seulement en raison de la situation générale qui y prévaut (Le Cameroun était classé 153ème dans l'indice de développement humain en 2016), mais également en raison du fait que Madame N. M. a grandi en Belgique et y a toutes ses attaches familiales et sociales.

Le simple fait d'affirmer que le requérant pourrait développer sa vie familiale « dans un autre pays », alors que la compagne du requérant et sa fille ne disposent d'aucun titre de séjour dans un autre pays n'est aucunement réaliste. La partie adverse se contente d'une affirmation superficielle, sans envisager les conséquences concrètes de la décision attaquée pour le requérant et sa famille.

Il convient également de souligner que l'intérêt d'Emmanuelle réside clairement dans le fait de demeurer en Belgique, où elle pourra bénéficier d'une éducation et de soins conformes aux besoins d'un enfant de

son âge. Tel ne serait clairement pas le cas au Cameroun, où éducation et santé sont très chers et d'un faible niveau. En outre, la compagne du requérant ne dispose que de sources de revenus faibles, puisqu'elle émarge actuellement au chômage, ce dont la partie adverse avait connaissance puisque cela ressortait de la requête en recherche de paternité qui lui avait été transmise (pièce 8).

Il n'est donc pas envisageable pour la compagne du requérant de se rendre au Cameroun pour « de courtes visites » comme le prétend la partie adverse, sans tenir aucun compte de la situation financière qui est celle de Madame N.M. et de sa fille.

En outre, le maintien de contacts par les voies de communication modernes ne saurait être considéré comme une possibilité réaliste d'entretenir des relations familiales tel que l'entend l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

La fille du requérant est âgée d'à peine 9 mois, âge où se forme la relation avec le père, l'absence de contacts risquant de provoquer des conséquences non négligeables au niveau de son développement psychologique et affectif.

Il importe également de souligner que le requérant a fait preuve de toute la diligence nécessaire pour reconnaître sa fille, Emmanuelle, mais que cette reconnaissance lui a cependant été refusée sans aucun fondement légal.

A cet égard, la mention selon laquelle Madame N. M. serait connue en raison du fait qu'elle aurait, à deux reprises, tenté d'établir une cohabitation légale avec une personne en séjour illégal n'a strictement aucun lien avec l'évaluation de la situation du requérant.

Madame N. M. a connu une personne en séjour illégal lors d'une précédente relation, en 2013. Lorsqu'elle a compris que les intentions de cet individu n'étaient liées qu'à une question de séjour, elle a rapidement mis fin à leur relation. La relation qu'elle entretient avec le requérant est sérieuse et sincère, ce que la partie adverse semble remettre en cause sur la base d'éléments fallacieux.

Le requérant patiente depuis plus de 6 mois pour pouvoir reconnaître sa fille, sans que cette attente ne soit justifiée par aucune disposition légale.

Ce délai d'attente, tout à fait disproportionné et dénué de tout fondement légal, a jusqu'ici empêché le requérant d'entreprendre une quelconque démarche pour obtenir un séjour en Belgique en sa qualité de père d'un enfant belge.

Or, l'impossibilité pour le requérant de se rendre en Belgique pour une quelconque démarche mettrait à mal la procédure qu'il a entamée. Le requérant doit encore être entendu dans le cadre de l'enquête menée par le Procureur du Roi et la procédure de recherche de paternité implique également que le requérant soit présent à l'audience et entendu par le juge, ce que le requérant ne sera manifestement pas en mesure de faire s'il lui est impossible de se rendre en Belgique.

L'interdiction d'entrée pourrait donc avoir des conséquences extrêmement dommageables, puisqu'elle serait susceptible de mettre à mal la procédure de recherche de paternité en cours, ce que la partie adverse n'a nullement envisagé dans la décision attaquée, la procédure en cours étant à peine mentionnée (« Hij heeft een procedure opgestart om het kind te erkennen bij een vrouw van wie hij beweert de partner te zijn ») sans que les conséquences qui s'y attachent ne soient prises en compte. Par ailleurs, il convient également d'insister sur le fait que le requérant dispose, en principe, d'un droit au séjour en Italie. En effet, comme mentionné précédemment, le requérant disposait d'un titre de séjour qui expirait le 21 septembre 2016. Il a effectué les démarches pour renouveler ce titre de séjour avant son arrivée en Belgique à la fin de l'année 2016. Néanmoins, il a appris la grossesse de sa compagne et a décidé de rester auprès d'elle le temps de sa grossesse, celle-ci étant considérée comme à risque. Il avait pour projet de se rendre en Italie pour récupérer son titre de séjour après l'accouchement de Madame N.M., ce qu'il n'a finalement pas pu faire en raison de son incarcération en octobre 2017.

Le requérant a obtenu son droit au séjour en Italie sur la base du regroupement familial, ce qui est indiqué sur son titre de séjour précédent, annexé au présent recours (pièce 3). Ces éléments étaient mentionnés dans la requête en recherche de paternité dont copie a été transmise à la partie adverse (pièce 8) :

« Hij heeft zijn moeder gevolgd naar Italië via een procedure van gezinshereniging in 2012. Hij heeft een aanvraag tot verblijf neergelegd in 2016 (stuk 2) maar heeft nog geen 'nieuwe verblijfstitel' bekomen want hij woonde in België op het moment dat de vernieuwing plaatsvond" »

A ce stade, le requérant ignore si la partie adverse compte le rapatrier vers le Cameroun ou vers l'Italie. Cet élément était soulevé dans la requête en extrême urgence qui a été introduite, ainsi que le recours en annulation.

La partie adverse ignorait d'autant moins les liens qui liaient le requérant à l'Italie que le requérant a été expulsé en 2015 vers ce pays.

Il est certain que la situation du requérant serait extrêmement différente en fonction du pays vers lequel il serait renvoyé : un renvoi vers le Cameroun rendrait les contacts avec sa fille à peu près impossibles, tandis qu'un renvoi vers l'Italie n'aurait évidemment pas les mêmes conséquences, puisqu'il resterait

dans l'Union européenne et a moins de deux heures d'avion de sa famille. Il est certain que ces éléments impactent le résultat de la balance des intérêts.

Or, la décision attaquée ne contient aucune motivation par rapport à ces éléments. La partie adverse ne s'est même pas interrogée sur la possibilité pour le requérant de se rendre en Italie plutôt qu'au Cameroun.

L'arrêt de Votre Conseil rendu dans cette affaire précise :

« Waar hij stelt dat zijn Belgische partner en dochter een visum nodig gouden hebben om hem in Kameroen op te Roeken, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een verwijdering naar Italië: "Gezien we betrokkene trachten naar Italië verwijderen daarbij in het verleden op over een geldige Italiaanse verblijfstitel beschikte en hij op 23/12/2015 gedwongen werd verwijderd naar Italië waar zijn moeder woonachtig was} zijn er geen verhinderende elementen om betrokkene te repatriëren." Niettegenstaande verzoekers verblijfstitel sedert 21 september 2016 verstreken is} toont hij niet met een begin van bewijs aan dat gelijktijdig met het verstrijken hiervan eveneens zijn verblijfsrecht verloren zou zijn gegaan (verzoekschrift, stukken 9-11). »

A la suite de l'arrêt rendu par Votre Conseil, le conseil du requérant a contacté POoffice des étrangers en vue de les interroger sur les démarches effectuées auprès de l'Italie.

Or, il a été répondu au conseil du requérant qu'aucune démarche ne serait effectuée, le requérant ne disposant pas de la preuve de son titre de séjour.

Ce n'est que sur insistance du conseil du requérant (pièce 10) que l'Office des étrangers a finalement indiqué qu'il solliciterait l'ambassade d'Italie en vue de connaître la situation de séjour du requérant.

Il ressort bel et bien de ces éléments qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse n'a aucunement envisagé l'impact réel d'une interdiction d'entrée d'une durée extrêmement longue sur la vie familiale du requérant.

La partie adverse n'a tenu aucun compte de la différence qui existait une interdiction d'entrée en cas de renvoi du requérant vers le Cameroun ou vers l'Italie. Elle n'a pas tenu compte de l'éloignement du Cameroun et des conséquences extrêmement dommageables qu'aurait cet éloignement pour les relations familiales du requérant. La mise en balance à laquelle devait procéder la partie adverse n'a donc clairement pas été menée de manière exhaustive et approfondie, puisque l'examen auquel s'est livré la partie adverse n'envisage pas la différence qu'il y aurait entre un renvoi vers l'Italie ou le Cameroun.

En décidant de séparer le requérant de sa compagne et de sa fille, la partie adverse prend une décision manifestement disproportionnée, les désavantages pour la partie requérante étant sans commune mesure avec les objectifs poursuivis, ce d'autant qu'un regroupement familial entre le requérant et sa fille doit, à terme, être introduit.

2. 2ième sous-branche : invocation de l'ordre public

La partie adverse mentionne également la condamnation du requérant pour justifier l'octroi d'une interdiction d'entrée. En ce qui concerne la condamnation du requérant par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, la partie adverse se contente d'affirmer que le requérant constituerait un danger pour l'ordre public en raison de sa condamnation et que la protection de la société constituerait un intérêt supérieur à la vie privée et familiale du requérant.

Or, en vertu de la jurisprudence européenne : « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout cas, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » (C.J.C.E., 27 octobre 1977, Régina c. Pierre Bouchereau, N° 29 et 35)

En l'occurrence, la décision attaquée ne précise nullement la raison pour laquelle le requérant devrait être considéré comme dangereux actuellement, alors qu'il a effectué la totalité de la peine qui lui a été infligée et que le tribunal a jugé qu'il méritait une mesure de faveur telle que le sursis.

La simple mention de la condamnation du requérant par le tribunal correctionnel est insuffisante pour considérer que ce dernier serait une menace actuelle pour un intérêt fondamental de la société.

Si le requérant ne nie pas la gravité (toutes proportions gardées) des infractions qu'il a commises, il y a lieu de souligner que la décision attaquée aura des conséquences irrémédiables sur sa faculté d'exercer son rôle de père, alors même qu'il a passé près d'une année en prison.

L'exécution d'une peine a justement pour but de s'assurer que l'auteur, à sa sortie de prison, aura pu réfléchir à la conséquence de ses actes et aura connu une punition suffisamment forte pour ne pas récidiver.

La partie adverse se fonde, en réalité, uniquement sur une condamnation pour faire prévaloir l'ordre public sur la vie familiale du requérant, ce qui ne peut correspondre à un examen sérieux et approfondi du danger que représente le requérant pour l'ordre public.

Il convient de souligner que l'imposition d'une interdiction d'entrée privera très vraisemblablement la fille du requérant de tout contact avec son père pendant des années. La partie adverse se devait donc d'être particulièrement attentive aux circonstances qui justifiaient la délivrance de cette décision.

Or, tel n'est manifestement pas le cas, puisque la partie adverse se contente de citer une condamnation sans aucune précision par rapport au contexte des faits ni a la prétendue gravité de ceux-ci.

Il en ressort que la partie adverse n'a pas procédé a un examen de proportionnalité tel qu'exigé par l'article 8 de la CEDH.

Deuxième branche : motivation inadéquate au regard de l'intérêt de la fille du requérant

EN CE QUE la partie adverse a pris la décision attaquée sans réellement tenir compte de l'intérêt supérieur de la fille du requérant;

ALORS QUE les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent de motiver les actes administratifs et que l'article 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne impose a la partie adverse de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, tout comme et l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant précise que « intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale »

Cette obligation de motivation impose qu'un acte administratif repose sur des motifs de droit et de fait qui soient exacts, pertinents et légalement admissibles.

La décision doit permettre a son destinataire de connaitre les raisons sur lesquelles elle se fonde, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs.

Il suffit, mais il est exigé, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, a la juridiction compétente, d'exercer son contrôle a ce sujet.

Le contrôle exercé par Votre Conseil quant a l'obligation de motivation doit se limiter a vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif ou a refusé de tenir pour établis des faits qui pourtant en ressortent, et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procédât pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344) ;

Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration a un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé a un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer.

Ce principe, qui correspond a un devoir de soin et de minutie, oblige dès lors l'autorité a effectuer une recherche minutieuse des faits, a récolter tous les renseignements nécessaires a la prise de décision et a prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles a la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012).

Il convient également de souligner que l'article 5 de la Directive 2008/115/CE, dont l'article 7/11 constitue l'une des dispositions de transposition, précise expressément:

« Lors qu'ils mettent en œuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte :

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant

[...]

Le considérant 22 de cette directive va dans le même sens : « conformément d la Convention des Nations unies de 1989 relative aux droits de l'enfant, l'intérêt supérieur de l'enfant devrait constituer une considération -primordiale pour les Etats membres lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive »

Cette directive a été transposée en droit interne par la loi du 19 janvier 2012, laquelle ne vise pas spécifiquement la prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant lors de l'adoption d'une interdiction d'entrée.

Néanmoins, l'article 7/11 de la loi du 15 décembre 1980 doit être lu à la lumière des dispositions reprises supra, desquelles il ressort clairement que l'intérêt supérieur de l'enfant doit faire partie de l'examen effectué par l'administration pour ce qui concerne la durée de l'interdiction d'entrée.

L'article 24.2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne précise :

« 2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. »

L'article 24.3 précise quant a lui:

« 3. Tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire d son intérêt. »

Enfin, l'article 3 § 1 de la Convention internationale des droits de l'enfant précise :

« Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. »

Quant au caractère directement applicable de cette disposition, S. SAROLEA précisait très justement en 2016 :

« Outre les décisions sur communication individuelle, le Comité des droits de l'enfant publie des observations générales. E'une d'entre elles nous intéresse plus particulièrement: l'observation générale no 14 (2013) sur le droit de l'enfant visant d ce que son intérêt supérieur soit une considération primordiale. Être une considération primordiale signifie que l'ISE [intérêt supérieur de l'enfant] est « tin droit, un principe juridique interprétatif et une règle de procédure ». Comme règle de fond, il garantit « le droit de l'enfant a ce que son intérêt supérieur soit évalué et soit une considération primordiale lorsque différents intérêts sont examinés en vue d'aboutir a une décision sur la question en cause, et la garantie que ce droit sera mis en oeuvre dans toute prise de décision concernant un enfant, un groupe d'enfants défini ou non ou les enfants en général». Le Comité souligne que de son point de vue, le premier paragraphe de l'article 3 est directement applicable et peut être invoqué devant un tribunal. Ea notion de « considération primordiale » comporte une obligation juridique stricte signifiant que les Etats n'ont pas le pouvoir discrétionnaire de décider s'il y a lieu ou non d'évaluer l'ISE. Dans la balance des intérêts en présence, l'intérêt supérieur de l'enfant ne peut être mis sur le même plan que les autres considérations. En matière d'adoption le, comité relève que le texte est encore plus contraignant puisque l'article 21 n'indique pas que l'intérêt supérieur de l'enfant est une considération primordiale mais est bien « la considération primordiale». En tant que principe juridique interprétatif il signifie que si une disposition se prête a plusieurs interprétations, il y a lieu de choisir celle qui sert le plus efficacement l'ISE. Pour aboutir d eet objectif l'ISE comporte un volet procédural Dès qu'une décision peut avoir une incidence sur un enfant, le processus décisionnel doit comporter une évaluation de ses incidences positives ou négatives. Une obligation de motivation renforcée s'impose. La décision doit exposer en quoi les droits de l'enfant ont été pris en considération, précisant les critères retenus, le raisonnement suivi et notamment la mise en balance de l'intérêt de l'enfant avec d'autres considérations. Cette évaluation doit être effectuée par une autorité compétente, de préférence pluridisciplinaire. Les faits doivent être établis par des professionnels qualifiés. Parmi les éléments à prendre en compte figurent l'opinion de l'enfant même si il est en très bas âge ou particulièrement vulnérable les autorités devant s'adapter a sa situation au besoin via une représentation adéquate. L'analyse doit « englobe[r] des éléments comme le sexe, l'orientation sexuelle, l'origine nationale, la religion et les convictions, l'identité culturelle et la personnalité ». Les décisions doivent être prises rapidement. Un « rang de priorité » doit être réservé aux procédures impliquant les enfants qui n'ont pas le même rapport d'écoulement du temps. Enfin, les décisions relatives aux enfants doivent pouvoir faire l'objet de réexamens et de révisions. » (nous soulignons) En l'occurrence, il appartenait donc a la partie adverse d'effectuer un examen concret de l'intérêt supérieur de la fille du requérant, afin d'évaluer l'impact d'une séparation de son père, potentiellement pour des années, voire définitive. Il y a lieu de constater que la décision attaquée ne porte aucune attention a la procédure de recherche de paternité en cours et de l'impact de la décision attaquée sur celle-ci. L'interdiction d'entrée prise a rencontre du requérant est susceptible de créer une situation dans laquelle Emmanuelle serait tout simplement privée de père, étant donné le risque que la procédure en recherche de paternité n'aboutisse pas ou connaisse une issue négative simplement en raison de l'absence du requérant du territoire belge, ou de l'impossibilité de procéder a un test de paternité éventuellement demandé par le tribunal. La présence d'un père dans la vie d'un enfant en bas âge est fondamentale et importe sur son développement psychique et affectif. Or, la partie adverse n'a nullement tenu compte des conséquences désastreuses que provoquerait assurément la décision attaquée, puisqu'elle se contente d'affirmer que ce dernier pourrait encore contacter sa fille via les « moyens de communication modernes ». Il est évident qu'une telle communication n'équivaut pas a une relation affective et parentale qui permette le développement normal d'Emmanuelle. La requête en recherche de paternité, dont la copie avait été envoyée a la partie adverse par le conseil du requérant, précisait expressément que la compagne ne disposait que de revenus modestes, ce qui expliquait la raison pour laquelle elle n'avait pas procédé a un test ADN de sa propre initiative (p. 8, pièce 10), ce qui rend illusoire toute possibilité de visites tel que l'envisage la partie adverse dans la décision attaquée. Le contenu de la requête qui avait été adressée a la partie adverse n'a manifestement pas été lu avec attention, puisqu'elle ne tient aucun compte des éléments qui en ressortent Les dispositions protégeant l'intérêt de la fille du requérant et imposant une obligation de motivation renforcée a eet égard n'ont manifestement pas été respectées, puisque la partie adverse n'a pas tenu compte des éléments concrets qui lui avaient été soumis. Le moyen est donc fondé, la décision doit être annulée. Troisième branche : absence de motivation sur la durée de l'interdiction d'entrée L'article 74/11 § 1 de la loi du 15 décembre 1980 précise : « § 1 er. La durée de l'interdiction

d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants: 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. [2] Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté d'un maximum de cinq ans lorsque : 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour; 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume. [2] J_/7. décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. § 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, §3, ou 61/4, § 2} sans préjudice du f 1 er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace] pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. f 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4v> (nous soulignons) La décision litigieuse impose au requérant une interdiction d'entrée d'une durée de 10 ans. La partie adverse ne motive nullement pourquoi le requérant nécessite de se voir appliquer une durée aussi longue. Aucune des dispositions de la décision attaquée ne justifie le choix d'imposer une telle durée. Dix années passées hors de la Belgique impliquent pour le requérant d'en ne pas pouvoir partager la vie quotidienne de sa fille et de sa compagne pendant tout ce temps. La fille du requérant se verra donc privée de voir son père durant une période extrêmement longue, couvrant la quasi-totalité de son enfance. Une telle durée implique donc un examen de proportionnalité particulièrement fouillé par rapport à la prétendue gravité invoquée par la partie adverse. Or, la motivation de la décision attaquée s'attache à justifier l'adoption d'une interdiction d'entrée, mais ne vise en rien la question de la longueur de celle-ci. La décision mentionne simplement: « Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel" Or, l'article 74/11 précise que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. Tel n'a clairement pas été le cas en l'espèce. En effet, la partie adverse ne procéda à aucun examen spécifique à la durée de l'interdiction d'entrée. L'article 74/11 impose pourtant une prise en compte de toutes les circonstances propres à chaque cas, soit également l'existence d'une vie familiale dans le chef du requérant ainsi que le type de faits qu'il a commis. En l'occurrence, la partie adverse se réfère à une prétendue gravité des faits sans préciser pour autant les raisons de cette gravité : le contexte des faits n'est pas explicité, aucune attention n'est accordée à la mesure de faveur accordée au requérant et à la peine relativement courte qui lui a été octroyée. La partie adverse se contente de constater que le requérant a été condamnée du chef d'escroquerie, sans aucune explication sur le contexte des faits et la raison pour laquelle le requérant présenterait un danger actuel alors qu'il a effectué la peine qui lui a été infligée par l'appareil judiciaire. En outre, aucune considération n'est donnée à l'impact d'une telle durée sur la vie familiale du requérant. Il n'est procédé à aucun examen de proportionnalité dans ce cadre. L'argumentation développée ne concerne que l'adoption de l'interdiction d'entrée elle-même, non la durée de celle-ci. Partant, la motivation de la décision attaquée est lacunaire. Elle viole dès lors prescrit de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980. Votre Conseil avait déjà pu se prononcer dans ce sens dans un arrêt du 27 novembre 2014 (n° 134 078) : « 4.2.2. En l'espèce, le Conseil constate que l'interdiction d'entrée sur le territoire est motivée comme suit: « aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire; (...) Après une demande d'asile qui a été clôturée définitivement négative, le 02.06.2013 un ordre de quitter le territoire valable 30 jours a été notifié à l'intéressé. Il n'y a aucune indication dans son dossier que l'intéressé a obtempéré à cet ordre. Le 09.05.2014 l'intéressé est de nouveau intercepté en séjour illégal. Depuis cette date, il a été appréhendé par la police de Haute Senne en flagrant délit de vol à l'étalage. P. V. N° (...). C'est pourquoi aucun délai pour quitter le territoire ne lui est accordé et une interdiction d'entrée de 3 ans lui est imposée ». Dès lors, mis à part le rappel de la demande d'asile du requérant ainsi que le fait qu'il ait été intercepté en séjour illégal et en flagrant délit de vol à l'étalage, ladite motivation ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction la plus sévère, à savoir trois années d'interdiction d'entrée sur le territoire. Le rappel des circonstances du séjour du requérant en Belgique ne permet nullement de pallier à cette défaillance. Ainsi on n'aperçoit pas en quoi le fait qu'il n'ait pas obtempéré à un ordre de quitter le territoire et le fait qu'il ait été appréhendé en flagrant délit de vol à l'étalage, seraient des éléments pertinents pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée. Or, la décision

attaquée reste muette a eet égard. Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Rnjaume d'une durée de trois ans} prise a l'égard du requérant; le Conseil estime que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. » Le requérant fait siens les motifs de la décision précitée. Le requérant s'en réfère également a une seconde décision, dans laquelle le Conseil de céans a déjà eu a annuler une interdiction d'entrée spécialement sur l'absence de motivation de la durée maximale sans prise en compte des circonstances spécifiques (RW, arrêt N° 96 520, 2 février 2013) «In casu, stelt de Rjiad evenwel vast dat in de bestreden beslissing op het eerste geacht niet wordt gemotiveerd omtrent de omvang van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing vermeldt dienaangaande het volgende: uln uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijfjaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of omvettige middelen heeft gebmiktj teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; REDEN VAN DE BESLISSING : Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Op 07 /03/2006 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend bij de gemeente Aalst op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan afgesloten te Yunak (Turkije) op 02/08/2005. Op 07/03/2006 werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 21/09/2006 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 12/06/2009 werd hij in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 26/ 05/2014. Op 17/11/2009 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel de annulatie van het huwelijk tussen de betrokkene en zijn Belgische echtgenote uitgesproken (schijnhuwelijk). Op 04/03/2010 heeft betrokkene vervolgens een beroep ingediend bij het Hof van Beroep te Brussel. Dit beroep werd ongegrond verklaard op 26/04/2011. Door de nietigverklaring van het huwelyk heeft betrokkene geen recht meer op verblijf. Op basis van algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit", werd zijn C-kaart bijgevolg op 14/09/2011 ingetrokken." 4.3.7. De verweerder stelt in de nota met opmerkingen op het eerste gedicht terecht dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat het recht op vestiging wordt ingetrokken op grond van het algemeen principe fraus omnia corrumpit en dat de fraude afdoende blijkt uit de nietigverklaring van het huwelijk van de verzoeker. Aldus bevat de bestreden beslissing op het eerste gedicht wel een redengeving voor het opleggen van het inreisverbod. 4.3.8. De verweerder gaat er in de nota met opmerkingen echter aan voorbij dat artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt: 'De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...)'. Vrima facie preciseert de verweerder echter nergens in de bestreden beslissing noch blijkt dit op het eerste gedicht uit de stukken van het administratief dossier; waarom de duur van het inreisverbod in casu op vijfjaar, dit is de maximum duur ingeval van fraude, wordt bepaald. 4.3.9. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van vijfjaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier op het eerst geacht enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van de verzoeker, hoewel in casu in het administratief dossier op het eerste geacht wel concrete indicaties terug te vinden zijn omtrent de specifieke situatie van de verzoeker die een weerslag gouden kunnen hebben op het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zo bevat het administratief dossier een nota (e-mailbericht) van 29 oktober 2012 waarin duidelijk wordt gemeld dat bij telefonisch contact met de stad Vilvoorde gebleken is dat de verzoeker van plan was een wettelijke samenwoning af te sluiten met zijn nieuwe partner, mevrouw E., op het ogenblik dat de nietigverklaring zijn vorig huwelijk zou geregistreerd worden in het rijksregister, hetgeen nog niet is gebeurd omdat er nog geen instructie was van het parket. In deze nota wordt tevens gespecificeerd dat de verzoeker geregistreerd is op hetzelfde adres als mevrouw E., dat deze mevrouw van Turkse nationaliteit is en dat zij in het bezit is van een B-kaart. Uit de stukken die de verzoeker heden bijbrengt en die door de verweerder niet worden betwist, blijkt bovendien dat de verzoeker bij de burgemeester van de stad Vilvoorde op 25 september 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend\ die op 8 januari 2013 werd overgemaakt aan deK Dienst Vreemdelingenzaken. Het administratief dossier bevat tevens een administratief verslag vreemdelingencontrole, doorgefaxt op 25 januari 2013 en dus vier dagen voor het treffen van de thans bestreden beslissing ivaarin gewag wordt gemaakt van de familiale band tussen de verzoeker en mevrouw HL. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van een partner in België een voldoende wegend element is om de duur van het inreisverbod aan te passen en niet de maximumtermijn van vijfjaar op te leggen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing ivel iveergegeven wordt ivaarom er in het geval van de verzoeker sprake is van fraude, doch dat op het eerste geacht nergens uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat met de specifieke omstandigheden van de verzoeker omtrent zijn band met mevrouw E. die op legale wijze in België verblijft, werd rekening gehouden bij het opleggen van het inreisverbod voor de maximale termijn van vijfjaar Le requérant fait siens les motifs de la décision précitée. En cette branche, le moyen est

donc fondé. Quatrième branche : danger pour la sécurité publique EN CE QUE la partie adverse estime que le requérant constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale et justifie ainsi la délivrance d'une interdiction d'entrée à son encontre ; ALORS QUE la notion de menace grave pour l'ordre public suppose une motivation claire et précise sur l'actualité de la menace et les raisons de celle-ci, motivation non-fournie en l'espèce. Cette notion de « danger pour l'ordre public » a vu ses contours précisés dans la jurisprudence européenne ainsi que celle de votre Conseil. On peut ainsi s'en référer à un arrêt du 1er décembre 2016 n°191 941, selon lequel: « Dans un arrêt du 11 juin 2015 C—554/13, Z. Zh. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie), la Cour de Justice de l'Union européenne a exposé, s'agissant de l'interprétation de l'article 7, §4 de la directive 2008/115/CE, selon lequel [...] si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur de sept jours. Lorsqu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que le ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. [...] [citation de l'arrêt du 11 juin 2015 mentionné supra] Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre de l'appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel (...) La seule mention de la condamnation encourue par le requérant est largement insuffisante pour fonder l'affirmation selon laquelle il constitue une « menace grave pour l'ordre public » au sens de l'article 7/4. La partie adverse parle de gravité des faits sans même donner une quelconque explication par rapport aux faits et les raisons de leur gravité. Le constat d'une menace réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société n'a nullement été démontré dans le cas du requérant. La décision doit être annulée. L'absence de motivation adéquate au regard de la notion de « menace grave pour l'ordre public » implique une violation de l'article 62, §2 de la loi du 15 décembre 1980, elle implique également une violation de l'article 8 de la CEDH, dont l'examen a été basé au motif d'un danger pour l'ordre public, ainsi qu'une violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et des principes de bonne administration visés au moyen. En conclusion, le moyen est donc fondé. »

2.2.1. Het eerste en tweede middelonderdeel worden samen beoordeeld.

Uit de bewoordingen van de thans bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, ondanks het gebruik van de bewoording "(ex)partner", motiveert over een bestaand gezinsleven tussen verzoeker, zijn partner en het kind. De verwerende partij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met een bestaand gezinsleven van verzoeker, niet alleen met zijn kind maar ook met de dame die hij ziet als zijn partner en verzoeker leest de bestreden beslissing dan ook op onvolledige wijze. De stukken en argumenten die hij aanbrengt om alsnog dat gezinsleven aan te tonen zijn derhalve overbodig.

De argumentatie van verzoeker valt verder volledig samen met hetgeen hij had uiteengezet in zijn verzoekschrift dat werd ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het inreisverbod gepaard gaat. Ze kan dan ook niet los worden gezien van wat de Raad heeft geoordeeld in het arrest nr. 225 433 betreffende dat bevel, met name:

“Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, stelt verzoeker dat geen rekening wordt gehouden met de liefdesrelatie tussen hem en zijn partner, nu wordt verwezen naar zijn “(ex)partner” terwijl de relatie nog steeds actueel is. Verzoeker verwijst naar verschillende stukken, daarin begrepen stukken die betrekking hebben op de lopende procedure tot erkenning van het vaderschap, en stelt dat er in casu sprake is van een stabiel gezinsleven tussen hem, zijn partner en zijn kind.

De Raad is van oordeel dat dit argument niet dienstig is, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, zelfs al blijkt uit het woordgebruik enig voorbehoud over de relatie, wel degelijk met het

bestaan ervan rekening wordt gehouden in het licht van het gezinsleven zoals bedoeld door artikel 8 van het EVRM. Evenmin wordt ontkend dat verzoeker de vader is van het kind. Het bestaan van een gezinsleven wordt aldus niet betwist.

De volgende vraag is of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat dit gezinsleven de bestreden beslissing niet in de weg staat. Daarbij moeten de volgende uitgangspunten in herinnering worden gebracht:

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud ervan binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daadwerkelijk is overgegaan tot een belangenafweging en een verantwoording heeft gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM, die echter door verzoeker wordt bestempeld als niet adequaat.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Er wordt dus nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokkenen, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die

afweging heeft geresulteerd in de voormelde "fair balance". Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Verzoekers argumentatie komt neer op het volgende: de verwerende partij vergenoegt zich ermee te stellen dat het voor verzoeker mogelijk is om buiten België een gezinsleven op te bouwen met zijn kind, gelet op het feit dat het nog zeer jong is en nog niet schoolplichtig is en dat, voor zover de moeder van het kind en het kind in België willen blijven, zij ervoor kunnen kiezen om contact te houden middels bezoeken of moderne communicatiemiddelen. Echter, zijn partner en zijn dochter hebben de Belgische nationaliteit en zij hebben een visum nodig om naar Kameroen te gaan, zij kunnen zich er onmogelijk vestigen omwille van de algemene situatie aldaar en omwille van het feit dat mevrouw N.M. is opgegroeid in België en hier haar hele familiaal en sociaal netwerk heeft. Hun dochter zal in België de beste kansen hebben op een opleiding en op zorgen die nodig zijn voor een kind van haar leeftijd, hetgeen niet het geval zal zijn in Kameroen. Bovendien is de financiële situatie van mevrouw N.M. zwak, nu zij werkloos is, zodat zij niet zomaar over en weer naar Kameroen kan voor korte bezoekjes. Verder kan het gebruik van moderne communicatiemiddelen niet worden gelijkgesteld met de mogelijkheid om een daadwerkelijk gezinsleven te onderhouden. Verzoekers dochter is pas 9 maanden oud, een leeftijd waarop de relatie met haar vader zich begint te vormen zodat de afwezigheid van contact niet te negeren gevolgen riskeert te veroorzaken voor haar psychologische en affectieve ontwikkeling. Verder wijst verzoeker erop dat hij alles heeft ondernomen om zijn dochter te erkennen maar dat hem dat ten onrechte werd geweigerd, omwille van het verleden van zijn partner. Dit heeft hem ervan weerhouden om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in zijn hoedanigheid van vader van een Belgisch kind. Zijn verwijdering zou hem verhinderen om de procedure tot erkenning van het vaderschap voor de familierechtbank voort te zetten. Hiermee heeft de verwerende partij geen rekening gehouden. Verzoeker vervolgt door te stellen dat hij in principe een verblijfsrecht heeft in Italië, dat zijn verblijfstitel is verlopen op 21 september 2016, dat hij in België is gebleven en de intentie had om naar Italië terug te keren om alles in regel te stellen na de bevalling van zijn partner, maar dat hij daarna werd opgesloten zodat dat niet langer mogelijk was. Hij wijst erop dat zijn raadsman stappen heeft ondernomen om inlichtingen te bekomen over zijn precieze verblijfsstatus in Italië, maar dat hij dienaangaande nog geen informatie heeft bekomen. De verwerende partij heeft, niettegenstaande verzoeker in 2015 werd teruggewezen naar Italië, dit gegeven volledig naast zich neergelegd, zonder enige verificatie bij de Italiaanse autoriteiten. Of verzoeker terug moet naar Kameroen, dan wel naar Italië, maakt een groot verschil uit in het kader van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat, wat betreft de verwijzing naar de procedure tot erkenning van het vaderschap en de problemen die een terugkeer van verzoeker op dit vlak zouden kunnen veroorzaken, erop moet worden gewezen dat dit argument niet langer dienstig is, nu verzoeker ter zitting een vonnis neerlegt van de familierechtbank waarin voor recht wordt gezegd dat hij de vader is van het kind, een uittreksel uit het gemeenteregister waaruit blijkt dat de postnatale erkenning van het vaderschap reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand én stelt dat hij inmiddels een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Deze aanvraag was bij het sluiten van de debatten nog hangende, en verzoeker werd niet van het grondgebied verwijderd.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing onmiskenbaar dat de verwerende partij een terugkeer naar Italië vooropstelt, hetgeen zij op de zitting in het kader van de eerder ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft bevestigd. Ook toont verzoeker niet aan dat het verlopen van zijn verblijfstitel met zich brengt dat hij niet langer een verblijfsrecht zou hebben in Italië. Een al dan niet gedwongen terugkeer naar Kameroen is niet aan de orde in de thans bestreden beslissing. Indien verzoeker zou willen aantonen dat hij niet terug kan naar Italië omdat hij daar geen verblijfsrecht meer zou hebben, dan komt het hem toe om daarover concrete en bewijskrachtige gegevens bij te brengen. De vaststelling dat verzoeker bij het sluiten van de debatten, meer dan 10 maanden nadat de beslissing werd genomen, zelf geen sluitende informatie kan geven over zijn verblijfsstatus in Italië, temeer nu hij daarin wordt bijgestaan door zijn raadsman luidens de bewoordingen van zijn verzoekschrift, getuigt van het eigen onzorgvuldige handelen.

Waar verzoeker poneert, maar niet aantoont, dat uit een telefonisch gesprek met de verwerende partij zou zijn gebleken dat alsnog een terugkeer naar Kameroen wordt vooropgesteld, dan zal de verwerende partij een nieuwe terugleidingbeslissing moeten nemen alvorens zij hem gedwongen zou kunnen verwijderen naar zijn herkomstland.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij met de bestreden beslissing een terugkeer naar Italië vooropstelt, en niet naar Kameroen. Om die reden zijn alle verwijzingen naar de problemen die het gezin het hoofd zou moeten bieden indien verzoeker naar Kameroen terug zou moeten, niet dienstig. Het komt in het kader van de huidige procedure aan verzoeker toe om aan te tonen dat de motivering aangaande de situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM niet deugdelijk is in het licht van zijn terugkeer naar Italië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voormelde bepaling niet geschonden heeft geacht omdat het gezin de keuze heeft om ofwel zich bij verzoeker te voegen buiten het grondgebied van België, ofwel, voor zover de moeder van het kind met het kind in België wil blijven, zij ervoor kunnen kiezen om contact te houden middels bezoeken of moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker betoogt dat mevrouw N.M. is opgegroeid in België en hier haar hele familiaal en sociaal netwerk heeft en dat zijn kind niet dezelfde kansen zou krijgen indien zij verzoeker zouden vervoegen bij zijn terugkeer.

Verzoeker stond onder een inreisverbod stond tot 23 december 2018 op het ogenblik dat hij besliste om opnieuw België binnen te komen en hier een gezinsleven te ontwikkelen, en was in ieder geval niet in het bezit van een toelating tot verblijf. Hij en zijn partner wisten of behoorden dus te weten dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van hun relatie in België van bij het begin precair was. Het weze herhaald dat het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat mevrouw de keuze kan maken tussen het houden van contact door middel van de moderne communicatiemiddelen en het bezoeken van verzoeker in zijn land van herkomst, of dat zij verzoeker vrijwillig kan vervoegen buiten België. Verzoekers bewering dat hun dochter in België de beste kansen zal hebben op een opleiding en op zorgen die nodig zijn voor een kind van haar leeftijd moet, zoals reeds werd gesteld, worden beoordeeld in het licht van een terugkeer naar Italië en niet Kameroen. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn kind, indien het hem samen met haar moeder zou vergezellen naar Italië, daar niet dezelfde kansen zou krijgen bij het opgroeien, temeer nu, zoals in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, het nog zeer jong is en niet schoolplichtig, zodat het zich heel gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie. Verzoekers stelling, verder, dat mochten moeder en kind in België blijven, dat nefast zou zijn voor de binding van het kind met haar vader, moet erop worden gewezen dat het koppel dit dus kan vermijden door zich als gezin buiten België te vestigen. Daarenboven is verzoeker er, in de uiteenzetting van zijn grief, zoals reeds gesteld steeds verkeerdelijk van uit gegaan dat de bestreden beslissing een terugkeer naar Kameroen vooropstelde, en stelt hij verder zelf dat de situatie helemaal anders zou zijn moest hij moeten terugkeren naar Italië, op twee uur vliegen van zijn gezin.

Wat er ook van zij, de bestreden beslissing heeft dus niet noodzakelijk tot gevolg dat het gezin gescheiden wordt, nu verzoeker niet aantoonde dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven buiten België. Verzoeker toont dus niet aan dat er sprake is van bijzonder uitzonderlijke omstandigheden die een terugkeer in de weg zouden kunnen staan, en dus evenmin dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze vaststellingen volstaan in beginsel al om dit middelonderdeel in het licht van de specifieke omstandigheden te verwerpen. Daarbij komt nog dat, ook wanneer verzoekers partner ervoor zou kiezen om samen met het kind in België te blijven, verzoekers argumentatie over de quasi onmogelijkheid dat zij hem zouden kunnen bezoeken betrekking heeft op een verkeerdelijk veronderstelde terugkeer naar Kameroen, en niet op de vooropgestelde terugkeer naar Italië. Dienaangaande stelt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift dat de situatie helemaal anders zou zijn moest hij moeten terugkeren naar Italië, op twee uur vliegen van zijn gezin.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bijkomend nog heeft vastgesteld, gebaseerd op zijn veroordeling en het gegeven dat hij door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde uit makkelijk winstbejag, dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de belangen die hij uit hoofde van de voormelde bepaling zou kunnen doen gelden. Hiervoor werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er in casu bijzonder uitzonderlijke omstandigheden zijn die een terugkeer in de weg staan hetgeen volstaat om te besluiten dat er in casu geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. Derhalve is verzoekers kritiek op een verkeerde kwalificatie van de door hem gepleegde feiten als zijnde een actueel gevaar voor de openbare orde in wezen niet dienstig: ze heeft immers betrekking op een overtollig motief. Ten

overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoekers veroordeling voor de feiten van oplichting en poging tot oplichting als dader of mededader betreffende informaticafraude op zich niet wordt betwist, en verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat het kennelijk onredelijk is dat deze, als feitelijk gegeven, wordt betrokken bij de vereiste belangenafweging. Het gegeven dat hij zijn straf heeft uitgezeten en dat een deel ervan met uitstel werd opgelegd doet daaraan geen afbreuk.

Uit het voorgaande blijkt ook dat verzoeker niet aantoont dat niet, of niet afdoende rekening werd gehouden met of werd gemotiveerd over het hoger belang van het kind. Zoals reeds eerder gesteld toont verzoeker immers niet aan dat de bestreden beslissing noodzakelijk zou leiden tot een scheiding van het gezin, en al evenmin dat het meisje aanzienlijk minder kansen zou krijgen indien zij samen met haar moeder haar vader zou vergezellen. Daarbij komt nog, zoals dat in de beslissing wordt gesteld, dat “het hoger belang en welzijn van de kinderen een primordiaal karakter [heeft] maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).” Verzoeker toont dan ook niet aan dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd over het hoger belang van het kind, en brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat het zou zijn geschonden.

3.2.3. Het eerste en tweede middelonderdeel zijn niet gegrond.”

Ook in de thans bestreden beslissing wordt er in eerste instantie op gewezen dat de eenheid van het gezin logischerwijze kan behouden blijven op een plaats buiten België, nu er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn aangetoond die het tegenovergestelde zouden doen blijken, en verder dat het kind van verzoeker zeer jong is waardoor kan worden aangenomen dat het zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie, temeer nu het nog niet schoolplichtig is en er geen gespecialiseerd onderwijs noodzakelijk blijkt.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat niet wordt aangetoond dat verzoekers vertrek uit België noodzakelijkerwijze de scheiding van de gezinsleden inhoudt omdat niet aannemelijk is gemaakt dat en waarom zij hem niet zouden kunnen vergezellen, kan het uitgangspunt van het middel, met name dat de bestreden beslissing een scheiding zou veroorzaken, niet worden bijgetreden. Dat de verwerende partij niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM, of over het hoger belang van het kind, is, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Het eerste en tweede middelonderdeel kunnen niet worden aangenomen. De vraag of deugdelijk kon worden geoordeeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, specifiek in het licht van het huidige inreisverbod, wordt verder beoordeeld in het vierde middelonderdeel.

2.3.1. In het vierde middelonderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd waarom hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, nu zij slechts heeft verwezen naar zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van 40 maanden, waarvan 20 met uitstel omdat de rechtbank rekening heeft gehouden met het gebrek aan antecedenten en en de reële kansen op verbetering. Hierover wordt niets gezegd in de bestreden beslissing, zo stelt hij, terwyl

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende heeft terzake vastgesteld dat verzoeker op 25 juni 2018 werd veroordeeld voor oplichting en poging tot oplichting als dader of mededader voor een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van 5 jaar voor wat de 20 maanden te boven gaat. De verwerende partij heeft dus wel degelijk oog gehad voor het feit dat een deel van verzoekers straf met uitstel werd gegeven. Verzoeker ontkent de feiten niet en weerlegt evenmin dat hij uit was op gemakkelijk winstbejag. Met de verwijzing naar het feit dat een deel van zijn straf met uitstel werd gegeven toont verzoeker geenszins aan dat de verwerende partij op niet deugdelijke of onwettige wijze heeft geoordeeld dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van toepassing is: verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat wie zich met het oog op makkelijk winstbejag schuldig maakt aan oplichting en poging tot oplichting, en meer in het bijzonder informaticafraude –want daarover gaat het en verzoeker weet dat uiteraard zelf- in de huidige gedigitaliseerde maatschappij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Gelet op het tijdstip

van de feiten en de veroordeling, en de aard van het misdrijf in de huidige maatschappelijke context, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.3.2. Het vierde middelonderdeel is niet gegrond.

2.4.1. In het derde middelonderdeel, ten slotte, voert verzoeker aan dat niet wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij heeft besloten tot een duurtijd van 10 jaar. Het gegeven dat verzoeker tien jaar wordt verhinderd op het Belgisch grondgebied te komen, brengt met zich mee dat hij gedurende die tijd geen deel uitmaakt van het dagelijkse leven van zijn partner en kind. Het kind wordt dus beroofd van contact met haar vader gedurende haar hele kindertijd, zo stelt verzoeker.

Het eerste lid van deze bepaling stelt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat het bestaande gezinsleven kan worden verdergezet buiten België, dat zijn kind nog zeer jong is en zich makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie, dat het nog niet schoolplichtig is en geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, dat ook de keuze kan worden gemaakt dat partner en kind in België blijven en zij contact houden met verzoeker middels bezoeken of via de moderne communicatiemiddelen, dat verzoeker reeds in 2015 werd gerepatriëerd naar Italië en ondanks een inreisverbod terug naar België kwam in 2017, dat hij vervolgens werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden waarvan de helft met uitstel voor oplichting en poging tot oplichting en dat, gezien deze elementen, er een ernstig en actueel gevaar is voor een nieuwe schending van de openbare orde, die bijgevolg superieur is aan de familiale en privébelangen van verzoeker. De verwerende partij oordeelt dat, gelet op al deze elementen een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is. Dat niet zou zijn gemotiveerd over de duur van het inreisverbod in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval kan dan ook geenszins worden bijgetreden.

Het gegeven dat moet worden gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor een bepaalde termijn impliceert niet dat ook moet worden gemotiveerd waarom een kortere termijn niet zou volstaan. Verzoeker wordt immers in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat de termijn onwettig is, kennelijk onredelijk is, of het resultaat van een onzorgvuldige besluitvorming.

Dat de bestreden beslissing geen rekening zou houden met de scheiding, gedurende 10 jaar, van partner en kind, is niet aangetoond, nu in eerste instantie wordt vastgesteld dat de eenheid van het gezin logischerwijze kan behouden blijven buiten België en uit de beoordeling van het eerste en tweede middelonderdeel is gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat dit uitgangspunt niet deugdelijk zou zijn.

In zoverre het middelonderdeel samenvalt met het vierde middelonderdeel, kan verder naar de beoordeling daarvan worden verwezen.

Tot slot moet er nog op worden gewezen dat de Raad in casu niet kan vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur die de vijf jaar te boven gaat. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.4.2. Het derde middelonderdeel kan niet worden aangenomen. De verwijzingen naar en citaten uit rechtspraak van de Raad doen daaraan geen afbreuk.

2.5. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS